

ANNEMARIE BON
& GERTIE JAQUET

En de groeten van Haas



Niks te doen

‘Ikverveel me zo,’ zegt Haas.

‘Ikook,’ zegt Ping.

Haas en Ping zitten op hun ijsschots en rondom hen is alleen maar water, zover ze kunnen kijken.

‘Er is hier echt helemaal niks te doen,’ zegt Haas. ‘Dat is zo saai!’

‘Ik weet wat,’ roept Ping. Hij loopt naar het hoogste puntje van hun drijvende ijs-schip.

Hij zwaait naar Haas, gaat op zijn buik liggen en glijdt zo het water in. Ping blijft een hele tijd kopje onder, maar dan komt hij proestend boven. Brrr. Ping schudt zich droog.

Het koude water spettert in het rond.

‘Dat was leuk! Moet jij ook doen.’

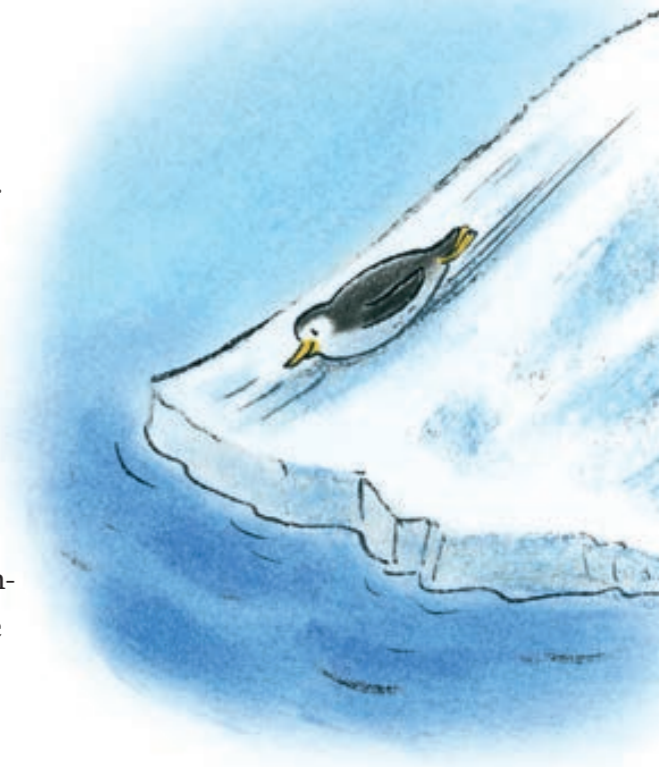
‘Nee,’ zegt Haas, ‘ik hou niet zwemmen.’

Ping glijdt nog een paar keer het water in, maar komt na een tijdje weer naast Haas zitten. ‘In mijn eentje is er niks aan. Zal ik je leren zwemmen?’

Haas schudt zijn hoofd. Zijn wangen worden rood ondanks de kou. ‘Ik hou niet van water.’

‘Jammer,’ zegt Ping.

Haas en Ping zitten met hun hoofd in hun handen. Ze vervelen zich weer. Ze turen over het eindeloze water en zuchten. Wat is het saai. En hoe lang gaat het wel niet duren? Er is amper wind.



Het lijkt wel of ze helemaal niet vooruit komen.

Dan springt Haas op. Hij glijdt bijna uit. 'Ik ken nog wel een raadsel,' zegt hij.

'Hoe weet je zonder te kijken of Olifant onder je bed ligt?'

Ping denkt na. 'Ik zou het niet weten.'

Haas lacht. 'Als je neus tegen het plafond komt.'

Nu lacht Ping ook. 'Ik ken er ook een. Luister. Waarom zijn vissen zo slim?'

20

Haas denkt na, maar weet het antwoord niet.

'Omdat ze in een school zwemmen,' roept Ping.

Als Haas uitgelachen is, zegt hij: 'Ik ken er nog een. Waarom heeft Giraf zo'n lange nek?'

Ping haalt zijn schouders op.

'Omdat hij zo zijn zweetpoten niet ruikt,' lacht Haas. 'Nu jij weer.'

'Eh,' zegt Ping, 'eh... ik ken geen raadsels meer.'

'O,' zegt Haas, 'ik ook niet.'

En weer zitten Haas en Ping met het hoofd in de handen. Ze vervelen zich suf. Ze turen over het rimpelloze water en zuchten. Wat is het saai en wat gaat de tijd langzaam.

'Hoe ver is het nog?' vraagt Haas.

'Geen idee,' zegt Ping. 'Ik weet niet waar we uitkomen.'

'Zal ik je verhalen vertellen over mijn vrienden in het bos thuis?' stelt Haas voor.

'Nee,' zegt Ping, 'die heb je al tien keer verteld.'

'Dan weet ik het ook niet meer,' zegt Haas. Zijn oren hangen er slap van.

'Een spelletje?' oppert Ping.

'Heb je die meegenomen?'

Ping schudt zijn kop. 'Nee. Wat stom van me.'

Het is waar. Ping heeft alleen het belangrijkste meegenomen. Een tentje, dekens, touw en iets te eten voor onderweg.

Maar dan springt Haas weer op. Net iets te wild, want nu maakt hij wel een smak op het gladde ijs. 'Ik heb een idee. We doen ik zie, ik zie, wat jij niet ziet. Jij mag beginnen.'

'Goed, ik zie, ik zie, wat jij niet ziet en het is blauw.'

'Het water,' roept Haas.

'Nee,' zegt Ping. 'De lucht! Nou jij.'

Haas kijkt om zich heen. Veel is er niet te zien. 'Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet en het is blauw.'

'De lucht,' zegt Ping.

'Nee,' zegt Haas, 'het water.'

21

Nu is Ping weer aan de beurt. 'Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet en het is zilverachtig en het is een driehoek.'

Een zilverachtige driehoek? Haas snapt er niks van. Hij kijkt om zich heen en dan ziet hij inderdaad een driehoek in het water. En die driehoek komt steeds dichterbij. Ineens dringt het tot hem door wat dat ding is en bij Ping blijktbaar ook.

'Haai!' roepen Haas en Ping tegelijk. 'Help!'

'Hahaha,' roept Haai terug. 'Vragen jullie mij om hulp?'







‘Nee,’ roepen Haas en Ping.

‘Ik dacht al,’ zegt Haai. Hij zwemt nu rondjes om het ijsschip. ‘Niemand zal jullie hier helpen en ik al helemaal niet. Ik wacht gewoon tot dit ijs gesmolten is en dan... jammie, twee verse boutjes!’

‘Poeh,’ roept Ping. ‘Ik vroeg alleen maar Haas om hulp.’

Haas bibbert. Wat moeten ze doen?

Net als Haai aan de andere kant van de ijsschots zwemt, fluistert Ping Haas iets in zijn oor. ‘Kun je een beetje toneelspelen? Net doen alsof je heel stoer bent?’

Haas knikt. Net doen alsof hij stoer is? Dat moet toch wel lukken!

‘Luister goed,’ zegt Ping. En dan vertelt hij zijn plan aan Haas.

Daar komt Haai weer aan gezwommen.

‘Hé Haas,’ zegt Ping heel hard, zodat Haai het goed kan horen. ‘Help me eens. Ik heb een heerlijk recept van haaienvinnensoep. Ga jij het touw even halen? Dan hou ik Haai in de gaten.’

‘Goed plan! Ik zal ook een mes meenemen om die vin af te snijden,’ roept Haas.

Hij ziet dat Haai ineens wat langzamer zwemt, vast van schrik. En als hij terugkomt, zwemt Haai zelfs wat verder van hun ijsschip vandaan.

Haas knoopt van het touw een lasso. Het uiteinde knopen ze samen om een ijspunt. ‘Kom eens wat dichterbij, Haai, dan kunnen we je makkelijker vangen.’

‘Willen jullie mij vangen?’ zegt Haai.

‘Ja,’ zegt Ping. ‘Je hebt me toch wel gehoord? Wij hebben onderhand wel zin in een lekker maaltje. Zoveel keus is er hier niet.’

Haas zwiëpt de lasso weg. Mis. Haai kijkt niet vrolijk.

Dan zwiëpt Haas de lasso opnieuw. ‘Gevangen!’ roepen Haas en Ping tegelijk.

‘Dat dachten jullie,’ roept Haai. En daar gaat hij. Haai zwemt uit alle macht. Heeft hij niet door dat hij het hele ijsschip op sleeptouw neemt? Nu gaat de reis eindelijk eens wat sneller.

‘Foei,’ zegt Ping, ‘het wordt hier wel steeds warmer. Mij een beetje te warm.’

‘Ik vind warm wel fijn,’ zegt Haas, maar dat ons schip zo snel smelt, vind ik minder leuk.’

‘Land in zicht!’ roept Ping. Hij maakt het touw van Haai los. ‘Je mag gaan, maar laat ik je nooit meer zien!’

Zou Haai echt weggaan? Haas haalt diep adem. Ja, Haai is er ingetrapt. Het plan van Ping is gelukt. Haas wist niet dat hij zo stoer kon doen, ook al bibberde hij vanbinnen.

Haas en Ping gaan zitten. Langzaam dobberen ze naar het vasteland.

‘Hè, hè, nou dat was zeker niet saai,’ zegt Haas, ‘maar wat ben ik blij dat ik me weer verveel! Wat is niks doen toch heerlijk.’